

CHƯƠNG 9

Cặp Uyên Ương Lạ Lùng

N

ang khi Đường Thế Dân đeo đuổi theo ý nghĩ viễn vông chợt một ý niệm lóe qua trong óc chàng.

Bất giác chàng kêu à khe khẽ một tiếng thầm nhủ:

· Đúng rồi. Nếu gã Thượng Quan Văn này không phải sư muội của ta là Thượng Quan Văn Phụng thì còn là ai nữa đây?

Bởi vì nếu đem bớt đi chữ Phụng thì còn lại là Thượng Quan Văn chứ còn gì nữa.

Nàng cái nam trang đây!

Đường Thế Dân nghĩ ra điều này trong tâm trường chấn động lên không ngớt.

Quả thật chẳng sai chút nào vì cái diện mạo đó đúng là Thượng Quan Văn Phụng sư muội của chàng rồi.

Vậy thì cũng chẳng trách tại sao Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ lại chẳng si mê cái dung mạo anh tuấn của sư muội chàng.

Một thiếu nữ kiều diễm như tiên nga giáng thế nay giả trang làm thanh niên thì sự anh tuấn quả đã tột bậc rồi.

Đường Thế Dân cảm thấy vô cùng kích động khi đã nhận ra vị sư muội kiều diễm của mình nay lên miền Bắc này.

Chắc phải có nguyên do gì quan trọng đây chứ chẳng không đâu.

Nếu tính ra hai vị đại sư huynh và tam sư huynh hãy còn ở dọc đường nàng cũng vừa cất bước ra đi, nên hiện nay mới tới địa phương này.

Hay là Thượng Quan Văn Phụng cũng đang trên đường tìm kiếm chàng như nhị vị sư huynh đây?

Có thể như thế lắm chứ chẳng không đâu.

Song Thượng Quan Văn Phụng kiếm chàng với tính cách gì?

Nhị sư huynh chàng vốn là anh ruột của Thượng Quan Văn Phụng, chẳng rõ nguyên do nào chết đi trong lúc giao tranh với chàng, khiến cho chàng bị sư phụ nghi oan nhốt vào trong lao xá.

Chàng được Thượng Quan Văn Phụng nửa đêm tới mở lao xá bảo chàng trốn đi nếu không sư phụ sẽ phải hành hình chàng.

Thượng Quan Văn Phụng chỉ vì tình yêu mà không muốn chàng bị chết đi giữa tuổi thanh xuân như thế.

Song hiện giờ chàng vẫn là hung thủ sát hại nhị sư huynh, chưa có cách nào gỡ được.

Và dù sao Thượng Quan Văn Phụng cũng là em gái của nhị sư huynh chàng, làm thế nào không nhớ mối thù anh.

Có thể hôm nay nàng tha cho chàng song ngày mai nàng gặp chàng vẫn là kẻ tử thù.

Huống chi chính bản thân chàng không thể nào thương yêu Thượng Quan Văn Phụng được, vì trong trái tim chàng đã có Tiểu Tú Tử, dù nàng nay đã chẳng còn trên cõi đời.

Đó là sự thật không thể chối cãi.

Giờ trong cảnh ngộ này chàng có nên gặp mặt Thượng Quan Văn Phụng một lần nữa hỏi xem nàng đi đâu trên miền Bắc này chăng?

Quả thật là một chuyện khó xử vô cùng.

Đường Thế Dân nhớ trong lúc chàng tới báii sư chỉ mới vừa mười tuổi, chàng và Thượng Quan Văn Phụng sống bên nhau như bóng với hình, diện mạo, hình dung đều tuấn tú, kiêu diễm như nhau.

Ai nấy cũng cho rằng khi lớn lên chàng và nàng là một cặp uyên ương đẹp nhứt trong cõi thế gian này.

Nào ngờ sự đời không giản dị, tạo hóa vốn đã bày ra những cảnh đoạn trường không sao đo lường được.

Nay chàng và nàng phải chia tay.

Rồi nay gặp lại giữa đường, có thể nàng đi tìm chàng.

Nếu không gặp mặt nàng thì trong lòng chàng cắn rứt không yên vì chưa hiểu nàng tới đây với sứ mạng gì?

Nhưng nếu sau khi gặp nàng lại bảo chàng hãy trở lại sư môn thì chàng tính lẽ nào đây?

Càng nghĩ Đường Thế Dân càng thấy khó chịu trong lòng khôn cùng, mồ hôi thoát ướt đầm mình.

Phía dưới sân trường Tư Đồ Mỹ hỏi Thượng Quan Văn Phụng:

- Văn đại ca, sao đại ca lại gây chuyện với bọn Phong Bảo kia làm gì?

Thượng Quan Văn Phụng cười lạnh lùng:

- Tại sao ta gây chuyện à? Hừ cũng chỉ vì ta... mặc áo trắng nên mới có chuyện này.

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ ngạc nhiên:

- Đại ca mặc áo trắng có liên hệ gì đến bọn chúng đâu mà chúng lại gây sự với đại ca?

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng:

- Nàng chớ hỏi thêm dài dòng nữa. Ta bực mình rất nhiều rồi, không biết thì thôi chứ đừng hỏi.

Đến đây Đường Thế Dân chợt nghĩ ra mọi chuyện chắc có lẽ Thượng Quan Văn Phụng mặc áo trắng giống tạc như chàng nên khi gặp bọn võ sĩ tòa Phong Bảo hỏi han, hai bên gây sự với nhau rồi nảy sinh ra trận đấu vừa rồi.

Chẳng hiểu nàng đã hay chàng là thượng khách trong tòa Phong Bảo hay không?

Sự nhẫn nại của Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ kia thật là đáng khen ngợi, khi nghe Thượng Quan Văn Phụng nói thế nàng cũng chẳng hề nổi giận, sắc mặt vẫn bình thường lại hỏi:

- Văn đại ca, muội xin hỏi từ trước đến giờ đại ca đối với các cô gái khác có hung hăng như đối với muội không?

Thượng Quan Văn lắc đầu:

- Chỉ đối với hiền muội mà thôi.

Độc Thủ Tiên Cô cười sáng sặc:

- Vậy thì tốt lắm. Muội rất lấy làm thích thú khi Văn đại ca hung tợn hùng hổ đối với chỉ một mình muội thôi.

Tình yêu quả thật là mù quáng. Độc Thủ Tiên Cô, đâu có ngờ Thượng Quan Văn Phụng cũng cùng là nữ lang như mình nên thương yêu một cách điên cuồng chẳng cần hiểu rõ sự thật.

Thượng Quan Văn Phụng buông tiếng thở dài:

- Nay ta không còn thời giờ nói chuyện dài dòng với cô nương nữa. Ta còn phải lên đường.

Độc Thủ Tiên Cô hỏi:

- Vậy thì tiểu muội có thể đi theo Văn đại ca hay không?

Thượng Quan Văn Phụng gay gắt:

- Tư Đồ Mỹ cô nương, hiền muội quyết theo ta tới cùng hay sao?

Độc Thủ Tiên Cô cười lạnh lạnh:

- Đại ca giận muội rồi đó sao Văn đại ca. Thật vậy, đại ca càng giận gương mặt càng dễ yêu làm sao ấy.

Thực ra, Thượng Quan Văn Phụng vốn là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời nay hóa trang ra nam nhi hiển nhiên cực kỳ tuần tú hiếm có trong đời làm sao Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ không sanh lòng thương yêu điên dại cho được.

Thượng Quan Văn Phụng thấy Độc Thủ Tiên Cô quá hiền thì tức giận đến phải bật cười:

- Tư Đồ Mỹ, giờ muội nhứt định thương yêu ta và muốn ta cưới muội làm vợ phải không?

Lời này thốt ra từ nơi cửa miệng của người đàn ông thấy hơi quá đáng, nhưng nay Thượng Quan Văn Phụng thì chẳng có gì phiền hà quái gở chi cả, trái lại còn khiến cho Độc Thủ Tiên Cô mừng rỡ khôn cùng.

Nàng hấp tấp hỏi:

- Văn đại ca, nay đại ca hồi tâm chuyển ý định muốn cưới muội làm vợ hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Tại sao giờ anh quyết định như thế?

- Vì ta rất thích muội.

- Đại ca thích muội những gì đâu?

- Thích muội ở chỗ xấu xí như Trư Bát Giới, lại thêm mặt chai mày đá, lì lợm nhất trên đời.

Độc Thủ Tiên Cô chột hiểu cười sảng sặc:

- Đại ca nói thật phải không Văn đại ca. Sự thật nếu huynh bảo em mặt chai mày đá thì muội sẵn sàng nhận lấy không hề cãi lại nửa lời, song huynh lại cho muội xấu như Trư Bát Giới thì theo muội không đúng hẳn như thế. Điều này tại anh cố nói cho em giận đây.

Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Đúng vậy, ta nói xấu đây chỉ tại vì muội mặt chai mày đá, lì lợm vô phương không hề biết xấu hổ.

Độc Thủ Tiên Cô vẫy tay:

- Lý luận rất hay. Quả thật là hay, Thượng Quan Văn, nay em càng thêm thương yêu anh hơn nữa chứ chẳng hề giận anh đâu. Vậy anh có chịu cưới em làm vợ không?

Thượng Quan Văn Phụng tức giận:

- Nếu em khẳng khăng muốn cưới anh làm chồng thì quả thật em là một cô gái có mắt không trông, trọn đời hối hận.

Độc Thủ Tiên Cô nào hiểu câu nói có hàm nghĩa sâu xa của Thượng Quan Văn Phụng nên quả quyết:

- Em được anh cưới làm vợ dù có chết cũng không màng đừng nói tới là hối hận. Miễn từ nay em được đi theo bên anh mãi mãi hành đạo trong chốn giang hồ có đôi với nhau là đủ rồi.

Thượng Quan Văn Phụng cười thất thanh:

- Tư Đồ Mỹ, quả thật em liều lĩnh đến thế sao?

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ gật đầu:

- Quả thật là như thế. Ở nơi anh có cái đặc sắc hơn người khiến cho em thương yêu anh thành thật.

- Ta có cái đặc sắc gì đây?

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ tiếp:

- Theo chỗ tiểu muội biết từ lâu, thì trên thế gian này hầu hết những người đàn ông gặp em đều chạy theo quỳ dưới chân em xin xỏ tình yêu, dù em có bảo chết cũng dám ngã xuống chết ngay, chỉ có một mình đại ca đối xử với em như thế mà thôi.

Nhưng riêng em lại thích cái tính tình quái gở của đại ca.

Người nói ra chẳng thấy gì lấy làm thỏa mãn trong lòng, chỉ có kẻ nghe qua thật dở khóc dở cười.

Mà thật vậy, Thượng Quan Văn Phụng thủy chung cũng chỉ là một nữ nhi như Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ thì làm sao có thể yêu nhau như tình chồng vợ được.

Chỉ tại vì cô gái hóa trang nam nhi nên Tư Đồ Mỹ hiểu lầm mà đeo đuổi ráo riết đến thế.

Đường Thế Dân đứng trên cành cây nghe hai người trò chuyện với nhau cũng thấy ngẩn ngơ đến muốn phì cười.

Song chàng cũng không thể nào ngờ được Độc Thủ Tiên Cô lại có cái tánh tình quái gở dường đó.

Ả này chỉ thích những người đàn ông bạc đãi, hung hãn với mình chứ không chịu như người đam mê, chịu chuộng.

Chàng theo dõi câu chuyện giữa hai người phía dưới sân tràng xem kết cuộc ra thế nào.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt:

- Giả như ta không yêu thương hiền muội mà ta bảo rằng yêu thì hiền muội nghĩ thế nào?

- Đại ca muốn làm thế nào cũng được, em vẫn tin anh không hề giả dối bao giờ, song đối với người khác thì lại có khác.

- Hừ, có phải chỉ vì cái danh hiệu Độc Thủ Tiên Cô quá khiếp người của em mà thiên hạ không ai dám nói dối với em chẳng?

Tư Đồ Mỹ cười sáng sặc:

- Cái danh hiệu đó chỉ đối với bọn giang hồ, nhưng với anh thì không thể nào nhất được, như thế cũng đủ rồi.

Thực ra chỉ tại vì Thượng Quan Văn Phụng là người từ miền Bắc tới đây chưa hiểu rõ về Độc Thủ Tiên Cô nên mới dám đùa cợt như thế, nếu là người địa phương chắc đã có khác rồi.

Còn Đường Thế Dân chẳng am hiểu về người nữ giai nhân tuyệt sắc khét tiếng giết người này nên chẳng lo ngại gì cho ả sư muội của mình cho lắm.

Thượng Quan Văn Phụng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Tư Đồ Mỹ:

- Nay hiền muội cương quyết đi theo ta phải chăng?

Tư Đồ Mỹ gật đầu:

- Đương nhiên như vậy rồi.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Được. Nhưng em phải nghe theo lời anh.

Tư Đồ Mỹ mừng rỡ:

- Đương nhiên là như vậy rồi. Em sẽ nghe theo lời anh dù anh có bảo chết em cũng dám chết nữa, song em biết anh không đành tâm nỡ bảo em chết đâu. Có đúng thế không?

Nói xong, Tư Đồ Mỹ dựa vào người Thượng Quan Văn Phụng như dựa vào lòng tình nhân.

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng:

- Cũng chưa hẳn như vậy, chỉ vì không chừng chẳng biết trong giờ phút nào đó anh bảo em phải chết.

Tư Đồ Mỹ lắc đầu:

- Chuyện tới lúc đó sẽ hay.

Thượng Quan Văn Phụng nói:

- Ý tứ của em nghĩa là chừng anh tới lúc bảo em phải chết thì em không thềm làm theo lời anh chứ gì?

Tư Đồ Mỹ lắc đầu:

- Không phải vậy, ý tứ của em hiện giờ là hôm nay trăng trong gió mát, cảnh vật hữu tình chúng ta có đôi bên nhau tất cả đẹp tuyệt vời trong mắt, em không muốn nhắc tới chuyện xui xẻo đó.

Song tới khi anh bảo chết thì nhứt định em không hề cau mày một cái đừng nói chối từ.

Thượng Quan Văn Phụng nói:

- Tốt lắm. Nay ta cần nói với em một điều này.
- Điều gì anh cứ nói.
- Ta từ miền xa tới đây muốn tìm một người.

Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ nhướng cặp lông mày thu nguyệt:

- Tìm người à? Người đó như thế nào?

Thượng Quan Văn Phụng giơ ngón tay lên trở vào chiếc áo trắng đang mặc của mình:

- Người đó mặc áo trắng như anh vậy.

Tư Đồ Mỹ cười:

- Mặc áo trắng như anh, dáng mạo như anh, đẹp trai hào hùng giống hệt anh như vậy phải chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Quả đúng vậy.
- Có cái biệt hiệu gì không?

Ngẫm nghĩ sao đó Thượng Quan Văn Phụng lúc lắc đầu:

- Không biệt hiệu gì cả.
- Có thể gọi là gì đây?
- Đường Thế Dân!
- Đường Thế Dân này là giống gì của Văn đại ca?
- Là sư huynh.
- Thế à. Tại sao Văn đại ca lại từ miền Bắc tới miền Nam này tìm Đường Thế Dân?

- Đương nhiên là phải có chuyện ta mới đi tìm sư huynh. Nhưng em có gặp qua một người nào hình dạng như thế chưa?

Tư Đồ Mỹ lắc đầu:

- Chưa có lần nào, song nếu Đường Thế Dân nếu quả thực có mặt trong vùng này chắc hẳn em tìm ra.

Nghe Thượng Quan Văn Phụng nói đi tìm mình, bất giác Đường Thế Dân rúng động cả tâm thần.

Chẳng hiểu sự muội chàng làm theo sứ mạng của sư phụ đến gặp chàng áp giải về sư môn hay tìm để có ý gì riêng biệt khác.

Tình hình chứng tỏ Thượng Quan Văn Phụng chưa từng gặp nhị vị sư huynh của chàng một lần nào cả.

Nếu không chắc hẳn nàng đã biết chàng trú ngụ tại trong tòa Phong Bảo kia rồi.

Song nếu nay mai nàng được Độc Thủ Tiên Cô tìm ra tung tích chàng chohay chàng ở tại Phong Bảo thì sao?

Hiện chàng có nên gặp mặt nàng chăng?

Đường Thế Dân băng khuông trong lòng khôn xiết vô tả.

Ngay trong lúc đó phía dưới sân cỏ Thượng Quan Văn Phụng bảo Độc Thủ Tiên Cô:

- Vậy thì ta cùng hiền muội lên đường cho sớm.

Trên cành cây Đường Thế Dân nhủ thầm:

- Chẳng quản sự tình trong sư môn coi có chuyện xảy đến hay không.

Lúc trước Thượng Quan Văn Phụng đã tự tay mở cửa ngục thả mình ra ít nhiều nàng cũng còn tình cảm, có lẽ nào nàng lại tìm ta mà bắt hay sao.

Hoặc sau đó vì bị sư phụ phát giác nàng cũng vì sợ tội mà bỏ trốn đi cũng chưa biết chừng.

Đang trầm tính trong bụng và muốn bắn mình xuống sân tràng ngăn cản Thượng Quan Văn Phụng lại thì phía sau lưng chàng có tiếng nói trầm trầm thật khẽ:

- Đường hiền đệ chớ có nên gặp cái nàng kia làm gì.

Đường Thế Dân giật mình quay ngoắt lại thì thấy một người đứng trên cành cây cách chàng chừng một trượng.

Qua ánh trăng cho thấy người kia chính là Dư Đỉnh Tân, Tổng quản của tòa Phong Bảo.

Chàng bước sang bên Dư Đỉnh Tân hỏi thăm:

- Dư Tổng quản, lai lịch của nàng Tư Đồ Mỹ kia ra như thế nào?

Dư Đỉnh Tân buông trầm giọng xuống:

- Cái lai lịch của nàng kia rất là khủng khiếp. Đường hiền đệ có lần nào nghe đến danh hiệu Vũ Lâm Vương Mẫu chẳng?

Đường Thế Dân gật gù:

- Tại hạ từng nghe qua rồi, có phải cách đây khoảng ba mươi năm về trước trên núi Thái Sơn Vũ Lâm Vương Mẫu từng một gậy làm chấn động quần hùng khiến cho cuộc đại kiếm hội cứ mỗi năm một kỳ phải ta rã đi từ đó chẳng?

Dư Đỉnh Tân nói tiếp:

- Đúng vậy chẳng hề sai, chính thật là lão bà Vũ Lâm Vương Mẫu đã làm náo động chốn giang hồ.

Đường Thế Dân rung động:

- Vậy thì ả Độc Thủ Tiên Cô kia...

Nói tới đây chợt chàng nhìn xuống sân tràng tìm bóng Độc Thủ Tiên Cô và Thượng Quan Văn Phụng.

Nhưng hai nàng đã ra đi từ bao giờ rồi chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Đường Thế Dân tiếc rẻ khôn cùng, vì mãi lo chuyện trò với Dư Đỉnh Tân mà quên đi người sư muội của chàng.

Bây giờ muốn gặp lại nàng cũng chẳng còn được nữa rồi.

Song chàng vẫn nghĩ nay Thượng Quan Văn Phụng đã tiến lên miền này và đang muốn tìm chàng thì trước sau gì chàng cũng gặp lại cũng chẳng không.

Thâm nghĩ vậy chàng tạm yên lòng phần nào.

Đường Thế Dân lại hỏi Dư Đỉnh Tân:

- Đại Tổng quản, cô gái áo vàng mang tên Độc Thủ Tiên Cô lúc này vốn là con gái của Vũ Lâm Vương Mẫu chẳng?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Đường hiền đệ đã lầm rồi, lúc Vũ Lâm Vương Mẫu đại náo trong dãy núi Thái Sơn lúc đó lão bà cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi, tính tới nay đã thập tuần thì lẽ nào bà lại có một ả con gái còn trẻ tuổi đến như thế được...

Độc Thủ Tiền Cô vốn thật là cháu gái của lão bà.

Đường Thế Dân chợt "à" lên một tiếng lại tiếp:

- Nếu quả như thế thì đáng sanh thành của ả Độc Thủ Tiền Cô kia cũng là những nhân vật cao thủ tột bậc giang hồ rất khó trị rồi đây?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Cũng không đúng như thế. Độc Thủ Tiền Cô chỉ là một cô gái mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ.

Đường Thế Dân lại à một lần nữa:

- Thế thì cha mẹ nàng đã chết sớm vì ân oán cùng bọn giang hồ chăng?

Dư Đỉnh Tân vẫn lắc đầu:

- Không phải như thế đâu. Chuyện này quả thực không nên can dự vào làm gì, nhưng nay hiền đệ muốn biết thì ta cũng chẳng quản ngại mà thuật cho hiền đệ được rõ phần nào.

Nghe câu chuyện khá ly kỳ, Đường Thế Dân phăng tới:

- Xin đại Tổng quản nói cho tại hạ nghe thử.

Dư Đỉnh Tân quét cặp mắt sáng ngời nhìn chung quanh coi có ai rình rập hay không, rồi buông trầm giọng xuống:

- Ngụ huynh nghe giang hồ đồn đại với nhau rằng Độc Thủ Tiền Cô chỉ là một đứa con hoang, chẳng biết cha là ai, mẹ nàng sanh nàng ra thì lúc đó bà ta đã bốn mươi tuổi rồi, không hiểu nguyên nhân gì bà ta tuyệt tích luôn không còn ai biết nữa.

Nàng được bà Vũ Lâm Vương Mẫu vốn thật là nội tổ của nàng đem về nuôi nấng tới trưởng thành truyền dạy võ công tuyệt thế hiếm độc bậc nhất giang hồ, nên chẳng một ai dám đá động tới nàng.

Nàng biết giết người từ lúc vừa mười hai tuổi và từ đó đến nay không biết bao nhiêu kẻ đã chết thảm dưới bàn tay kiêu diễm của nàng.

Nghe những lời Dư Đỉnh Tân vừa kể bất giác Đường Thế Dân rung động cả tâm tình lên.

Chàng hết sức lo ngại cho Thượng Quan Văn Phụng vì gả dạng con trai đùa cợt tình yêu với nữ độc thủ kia.

Nếu một ngày nào đó bị bại lộ, chắc chắn Độc Thủ Tiên Cô không bao giờ dung tha mạng sống của sư muội chàng.

Vì vậy Đường Thế Dân không yên dạ chút nào cả.

Chàng ngấm ngấm suy nghĩ, thế nào rồi chàng cũng tìm cách gặp lại Thượng Quan Văn Phụng một lần.

Chàng sẽ tìm lời cảnh giác nàng và cho biết cái lai lịch ghê gớm của Độc Thủ Tiên Cô.

Đến đây chàng lại nhớ tới Hồng Tiểu Ngọc, về cái tính quái gở và sắc đẹp tuyệt vời của ả này.

So với Độc Thủ Tiên Cô thì sắc đẹp của Hồng Tiểu Ngọc không thua kém chút nào và tánh nết cũng quái dị như nhau.

Từ lối ngang ngược, đến cách lả loi cũng như sự yêu đương cuồng dại thật không khác chút nào.

Làm như Hồng Tiểu Ngọc và Độc Thủ Tiên Cô là hai chị em song sanh vậy.

Lúc ấy chợt Đường Thế Dân lại nhớ tới một chuyện vừa rồi lại hỏi Dư Đỉnh Tân:

- Đại Tổng quản, mới rồi Tổng quản có bảo Độc Thủ Tiên Cô không có cha, nhưng sao nàng lại có cái danh hiệu là Tư Đồ?

Dư Đỉnh Tân đáp:

- Độc Thủ Tiên Cô theo họ mẹ, nên lấy tên là Tư Đồ Mỹ như Đường hiền đệ đã nghe thấy lúc nãy vậy.

Đường Thế Dân chợt nói:

- Đại Tổng quản người thư sinh áo trắng lúc nãy gây thương tích cho mấy người trong tòa Phong Bảo vốn là ai đây? Tại sao hắn dám đương nhiên đánh nhau với võ sĩ quý Bảo như thế.

Dư Đỉnh Tân khó chịu trong lòng vô cùng:

- Đường hiền đệ chưa biết người thư sinh áo trắng hay sao?

Đường Thế Dân nghĩ thầm:

- Hiện giờ ta thấy không nên giấu giếm cái gì, sợ sau này bại lộ hấn cho rằng ta không thành thật với hấn.

Nghĩ như thế nên Đường Thế Dân buông trầm:

- Đại Tổng quản, tại hạ hoài nghi vị thiếu niên áo trắng kia.

Dư Đỉnh Tân hỏi:

- Đường hiền đệ hoài nghi chuyện gì đây?

- Tiểu đệ hoài nghi hấn chính là... sư đệ của tiểu đệ.

Dư Đỉnh Tân sửng sốt:

- Như vậy à. Sao hiền đệ không truy ra coi có đúng như thế hay không?

- Tại hạ đã chắc tám phần rồi, song chỉ vì lúc nãy có Độc Thủ Tiên Cô nên tại hạ chưa dám lộ diện nhìn sư đệ.

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Đường hiền đệ dè dặt cũng phải, nhưng hấn đi tìm ai đây hiền đệ có biết chăng?

- Có thể gã đi tìm tại hạ.

- Hấn có tìm tới Phong Bảo hay không?

Đường Thế Dân đáp:

- Chỉ tại vì gã sư đệ không có đi chung với nhị vị sư huynh của tại hạ hôm nọ nên chẳng rõ gì.

Có lẽ là gã không biết tại hạ đang có mặt trong tòa Phong Bảo nên mới táo tác đi tìm như thế.

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Thế cũng được.

Rồi lão đại Tổng quản trở tay ngoài vệ đường bảo Đường Thế Dân:

- Đường hiền đệ mọi chuyện hôm nay xin tạm gác lại sau này sẽ liệu toan, giờ đã có người dẫn ngựa đến cho chúng ta rồi, vậy hiền đệ hãy cùng ta trở về Phong Bảo.

Riêng cỗ quan tài của Hồ giáo luyện thì đã có bốn tên võ sĩ tề bảo lo liệu rồi.

Đường Thế Dân buông trầm:

- Xin vâng lệnh Tổng quản.

Hai người như cặp chim đại bàng tung cánh bắn vọt tới bên đường chỗ cặp tuấn mã đang chờ.

Rồi thì Đường Thế Dân và Dư Đĩnh Tân phóng ngựa đi trước, phía sau bốn tên võ sĩ lục tục đưa cỗ quan tài trong chiếc xe song mã nhắm hướng tòa Phong Bảo thẳng tiến...

oOo

Trưa hôm đó Đường Thế Dân lại hướng tòa Phong Bảo.

Vì bận lo đám tang của Hồ Đại Minh nên Dư Đĩnh Tân chưa nói gì với chàng.

Sau ba đêm ngày nghỉ ngơi trong Bảo.

Đường Thế Dân đã suy nghĩ thật nhiều chức vụ Thống Lãnh đội Thuyền Phong mà Bảo Chủ muốn trao cho chàng.

Đến hôm nay là ngày thứ ba mà chàng cũng chưa quả chắc rằng có nên nhận hay không.

Cho nên bên ngoài trông ra Đường Thế Dân rất là nhàn rỗi nhưng kỳ thật trong lòng chàng rối rắm không giây phút nào yên.

Hãy còn nhiều chuyện chàng chưa giải quyết làm sao yên lòng cho được.

Đường Thế Dân chợt lại nhớ tới ả nữ tỳ cực kỳ xinh đẹp Đinh Hương kia với cặp mắt tuyệt vời đầy thần bí.

Đinh Hương có cái hành tung quái dị khác thường, ả nữ tỳ mà tư chất như một thiếu nữ đài trang.

Khiến cho Đường Thế Dân không muốn nhắc tới cũng phải nghĩ ngợi về nàng.

Chợt trong lúc ấy có tiếng chân bước vào.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn ra coi đó là ai.

Đinh Hương!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện vào phòng chàng chính là nữ tỳ xinh đẹp Đinh Hương.

Mấy hôm rồi không thấy bóng nàng đâu cả.

Giờ đột nhiên nàng lại đến với chàng khiến cho chàng nghe trái tim mình đập mạnh.

Nàng đến đây vào đêm khuya có chuyện gì chẳng?

Đinh Hương tiến vào đứng trước mặt Đường Thế Dân, nở một nụ cười mê hồn khiến cho chàng ngây ngất:

- Xin mừng Thống Lãnh vừa nhận chức.

Đường Thế Dân cũng cười theo:

- Chẳng có chi đáng mừng cả.

Đinh Hương đảo đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn quanh phòng rồi hỏi Đường Thế Dân:

- Tiểu nữ có thể ngồi trong phòng này hay không?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Xin cô nương cứ tự nhiên cho.

Đinh Hương ung dung nhìn chiếc ghế đối diện với Đường Thế Dân rón rén ngồi xuống.

Dáng điệu nàng thấy đáng yêu làm sao ấy.

Đường Thế Dân tiếp:

- Từ hôm tại hạ trở về tòa Phong Bảo tới nay chưa gặp cô nương một lần nào cả, nay không ngờ cô nương lại đến thăm.

Đinh Hương che miệng cười:

- Thống Lãnh muốn gặp lại tiểu nữ à?

Vừa hỏi cặp mắt long lanh tinh tú của Đinh Hương nhìn qua Đường Thế Dân khiến cho chàng không khỏi bàng khuâng.

Chàng ấp úng đáp:

- Tại hạ hỏi như vậy thôi. Hôm nay cô nương tới đây vào đêm khuya chẳng hiểu có chuyện gì không?

Đinh Hương nói:

- Tiểu nữ vốn chỉ là nữ tỳ trong Bảo này xin Thống Lãnh hãy gọi ngay tên cho đúng nghĩa.

Đường Thế Dân hổ thẹn:

- Vậy là tại hạ gọi cô nương là Đinh Hương cho tiện. Chẳng hiểu đêm nay Đinh Hương tới tìm tại hạ có chuyện gì hay không?

Đinh Hương đáp:

- Tiểu nữ tới đây để hỏi Thống Lãnh một câu.
- Hỏi một câu à?
- Dạ, chỉ có một câu thôi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương không nháy mắt mà trong lòng rung động lên.

Chàng nghĩ thầm:

- Ô, ả này tới đây muốn hỏi ta chuyện gì, sao có vẻ thần bí như thế? ả thuộc hạng người gì?

Tuy là nghĩ vậy song Đường Thế Dân vốn đã có cảm tình với Đinh Hương ngay từ buổi đầu nên không có thắc mắc lâu.

Chàng hỏi lại:

- Câu chuyện gì đây hử Đinh Hương?

- o O o -